

Միսաք Մեծարեւնց

Խոնջ իրիկունն արագորեն

Խոնջ իրիկունն արագորեն կը խոնարհի դեպի խավար
բուրմունքներու հաշիշն հոգվույս մեջ կը ցանե հեշտանք մը թույլ,
երգի խազեր կը կրթոտին տակավ տենդոտ հուզումնավար:

Անօրինակ մըրափի մը մեջ կիսազգած կը թափառիմ,
ցնցված ձայնեն ճոկաններուն՝ որոնք կուլան դուրսը անդուլ.
պատուհանեն կը խրկե ինձ հովիկն համբույրն իր մտերիմ:

Մութ սենյակիս մեջ կը շրջիմ առջի համբույրն անրջելեն,
ու շրթունքներս են բոցավառ՝ ջերմութենեն երագային.
փակ են աչքերս, և կամ հանկարծ մերթ անձկությամբ դուրս կը նային.
ա՛հ, լրտությունն որ կը տևե՛, և ըստվերներն ու կը քալե՛ն...

Շուրջիս անփույթ իրեն համակ հարցումերուս հանդեպ խուլ են,
հանդիսատես կ'ըլլամ մտքիս պատկերներուն քայքայումին
դուն չե՛ս գիտեր թե ի՛նչ կը զգամ գուրգուրանքես երբոր իմին՝
քեզի համար տենդով հյուսած երագանքնե՛րս իսկ կը խըլեն...